

LIBRIS

We know
books

ENID BLYTON este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți pentru copii. Cărțile ei s-au vândut în peste 500 de milioane de exemplare și s-au bucurat de nenumărate traduceri.

A scris peste 600 de cărți pentru copii și sute de povestiri. Cărțile din seria *Cei cinci faimoși* sunt printre cele mai îndrăgite, alături de cele care alcătuiesc seria *Copacul Depărtărilor*.

Născută la Londra, în Marea Britanie, în 1897, Enid Blyton a trăit mare parte din viață în Buckinghamshire. A adorat câinii, grădinăritul și traiul la țară. Cunoștea o mulțime de lucruri despre pomi, flori, păsări și animale. Dorset, comitatul unde sunt plasate câteva din aventurile celor cinci faimoși, era unul din locurile ei preferate.

ENID BLYTON

Cei cinci faimoși

Cei cinci fug de acasă

Traducere din engleză
de Alex Moldovan și Mariana Buruiană

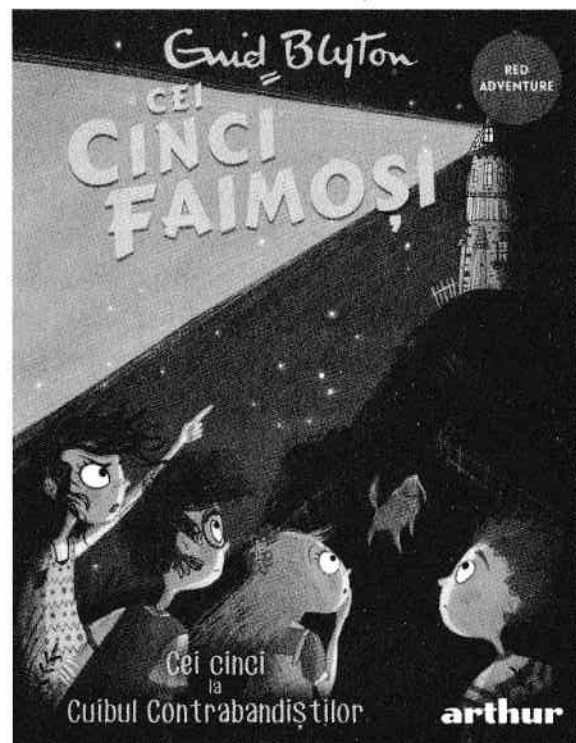
arthur

Cuprins

Capitolul 1. Vacanța de vară	5
Capitolul 2. Familia Stick	14
Capitolul 3. Un șoc teribil	24
Capitolul 4. Câteva mici supărări	33
Capitolul 5. În toiul nopții	43
Capitolul 6. Julian îi pune la punct pe cei din familia Stick	52
Capitolul 7. Vești mai bune	62
Capitolul 8. Planul lui George	70
Capitolul 9. O noapte palpitantă	79
Capitolul 10. Din nou pe insula Kirrin!	90
Capitolul 11. Pe vechea epavă	99
Capitolul 12. Peștera din stâncă	107
Capitolul 13. O zi pe insulă	115
Capitolul 14. Zgomot în noapte	124
Capitolul 15. Cine e pe insulă?	134
Capitolul 16. Familia Stick trage o sperietură	142
Capitolul 17. Edgar are un șoc	151
Capitolul 18. Un prizonier neașteptat	160

Capitolul 19. Un țipăt în noapte	169
Capitolul 20. O operațiune de salvare – și un nou prizonier!	177
Capitolul 21. O vizită la secția de poliție	187
Capitolul 22. Înapoi pe insula Kirrin!	197

Julian, Dick, Anne, George și cățelul Timmy își petrec vacanța de Paște la Cuibul Contrabandiștilor, locuința prietenului lor Funingine. Locul perfect de joacă pare să ascundă tot felul de secrete.

Citește în continuare un fragment din volumul 4 din seria *Cei cinci faimoși*, de aceeași autoare.

Redactori: Alina Ioan, Cristina Năstăilă
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
DTP copertă: Anca Chiriță
Ilustrație copertă: Laura Ellen Anderson

ISBN 978-630-368-464-2

ENID BLYTON
The Famous Five: Five Run Away Together

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature
are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited
Text © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Cover illustrations by Laura Ellen Anderson
Illustrations © 2017 Hodder & Stoughton Limited
All rights reserved

© Editura Arthur, 2026, pentru prezenta ediție
Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

1 | Vacanța de vară

— Dragă George, potolește-te și fă ceva, spuse mama lui George. Te tot fâțâi cu Timothy ba afară, ba înăuntru, iar eu încerc să mă odihnesc.

— Îmi pare rău, mamă, spuse Georgina, apucându-l de zgardă pe Timothy. Dar mă simt singură fără ei. Ah, de-ar veni odată ziua de mâine. Deja suntem despărțiți de trei săptămâni.

Georgina mergea la o școală cu internat cu verișoara ei Anne, iar în vacanțe, ea, Anne și cei doi frați ai lui Anne, Julian și Dick, se întâlneau și se distrau din plin. Venise vacanța de vară, din care deja trecuseră trei săptămâni. Anne, Dick și Julian pleaseră cu tatăl și mama lor, dar părinții Georginei își doriseră să petreacă timp cu fetița lor, așa că ea rămăsese acasă.

Cei trei veri ai ei urmau să sosească a doua zi ca să-și petreacă restul vacanței de vară împreună, în vechea ei casă, vila Kirrin.

— O să fie minunat când o să sosească, îi zise George – așa i se spunea – lui Timothy, câinele ei. Pur și simplu minunat, Timothy. Nu crezi?

— Ham, făcu Timothy și o linse pe mână.

George era îmbrăcată, ca de obicei, exact ca un băiat, în blugi și tricou. Dintotdeauna își dorise să fie băiat și nu răspundea niciodată la numele de Georgina. Așa că toată lumea îi spunea George. Îi fusese foarte dor de verișorii ei în primele săptămâni ale vacanței de vară.

— Credeam că îmi place să fiu singură, îi spuse George lui Timothy, care părea să-i înțeleagă întotdeauna fiecare vorbă. Dar acum știu că era o prostie. E plăcut să ai pe cineva alături, să împarți lucruri și să-ți faci prieteni.

Timothy bătu cu coada în pământ. Și lui îi plăcea să stea cu copiii. Tânjea să-i revadă pe Julian, pe Anne și pe Dick.

George îl duse pe Timothy la plajă. Își puse mâna streășină la ochi și privi spre intrarea în golf. În mijlocul acestuia, de parcă ar fi stat de pază, era o insulă mică, stâncoasă, pe care se înălțau ruinele unui vechi castel.

— Vara asta o să te vizităm din nou, insulă Kirrin, spuse George încet. N-am reușit să ajung încă la tine vara asta pentru că am barca la reparat, dar în curând va fi gata, apoi vin la tine. Și voi admira

din nou vechiul castel. O, Tim, îți amintești prin ce aventuri am trecut vara trecută pe insula Kirrin?

Tim își amintea destul de bine, pentru că participase la palpitantele aventuri. Coborâse în temnițele castelului împreună cu ceilalți; îi ajutase să găsească comorile și se distrase la fel de bine precum cei patru copii pe care îi îndrăgea. A lătrat scurt.

— Îți amintești, nu-i așa, Tim? spuse George mângâindu-l. Așa-i că va fi distractiv să mergem iar acolo? Vom coborî din nou în temnițe, da? Și, ah! Îți amintești cum a coborât Dick în puțul ăla adânc ca să ne salveze?

Era emoționant să-și amintească de toate lucrurile care se întâmplaseră cu un an în urmă. O făcea pe George să tânjească și mai mult după ziua următoare, când aveau să sosească cei trei prieteni ai ei.

— Mi-ar plăcea ca mama să ne lase să locuim pe insulă timp de o săptămână, și-a zis George. Nu-mi pot imagina ceva mai distractiv. Să trăiesc pe propria mea insulă!

Insula chiar era a lui George. De fapt, era a mamei sale, dar, cu doi sau trei ani în urmă, aceasta îi spusese lui George că i-o dă ei, iar acum George se simțea proprietara de drept. Credea că toți iepurii de pe insulă erau ai ei, la fel ca toate păsările sălbatice și celelalte animale.

— O să propun să stăm acolo o săptămână, când vin ceilalți, își zise ea entuziasmată. O să ne luăm de mâncare și tot ce trebuie, și o să locuim acolo singuri. O să fim ca Robinson Crusoe.

A doua zi se duse să-și întâmpine verișorii, conducând singură șaretă trasă de cal. Mama ei ar fi vrut s-o însoțească, dar nu se simțea prea grozav. George chiar își făcea griji pentru ea. În ultima vreme, mama îi spunea tot mai des că nu se simte prea grozav. Poate din pricina căldurii. Fusesse teribil de cald în ultima vreme. Zi după zi, cerul era albastru și însoțit. George se bronzase bine de tot, iar ochii albaștri îi ieșeau în evidență pe chipul ars de soare. Se tunse și mai scurt ca de obicei și chiar era greu să-ți dai seama dacă era băiat sau fată.

Trenul intră în gară. Trei mâini fluturau nebunește la un geam, iar George strigă încântată.

— Julian! Dick! Anne! În sfârșit, ați ajuns.

Cei trei copii coborâră de-a valma din vagon. Julian îi strigă unui hamal:

— Bagajele noastre sunt în ultimul vagon. Salut, George! Ce mai faci? Drăcie, ce-ai crescut!

Toți crescuseră. Toți erau cu un an mai mari și mai voinici decât pe vremea aventurilor nebunești de pe insula Kirrin. Nici măcar Anne, care avea vârsta cea mai fragedă, nu mai părea chiar atât de mică. Se repezi la George de era s-o doboare, apoi se lăsă

în genunchi lângă Timothy, care era înnebunit de fericire să-i revadă pe cei trei prieteni ai săi.

Făceau o gălăgie teribilă. Vorbeau tare cu toții deodată, iar Timothy lătra întruna.

— Am crezut că trenul ăsta n-o să ajungă nici odată!

— O, Timothy, dragule, nu te-ai schimbat deloc!

— Ham, ham, ham!

— Mamei îi pare rău că n-a putut veni să vă întâmpine.

— George, ce bronzată ești! Cred c-o să ne distrăm pe cinste.

— HAM, HAM!

— Ține-ți gura, Tim dragă, și dă-te jos; mi-ai mâncat cravata aproape de tot. O, cățel scump, ce mă bucur să te văd!

— HAM!

Hamalul le aduse bagajele și le urcă în șaretă cât ai bate din palme. George îmboldi calul care aștepta și acesta o luă din loc. Cei cinci pasageri ai șaretei vorbeau unul peste celălalt cât puteau de tare, Tim fiind cel mai gălăgios dintre ei, pentru că lătrăturile lui erau puternice și zgomotoase.

— Sper că mama ta nu e bolnavă, spuse Julian, căruia îi era dragă mătușa Fanny.

Era blândă și de treabă și se bucura să-i aibă oaspeți.

— Cred că o deranjează căldura, spuse George.

— Dar unchiul Quentin? Întrebă Anne. E bine?

Cei trei copii nu-l prea aveau la inimă pe tatăl lui George, pentru că se enerva foarte repede și, deși îi găzduia pe cei trei verișori, nici lui nu-i prea plăceau copiii. Așa că se simțeau puțin stânjeniți în preajma lui și se bucurau când nu era prezent.

— Tata e bine, spuse George veselă. Doar că își face griji pentru mama. O cam ignoră când e veselă și sănătoasă, dar se supără îngrozitor atunci când nu se simte bine. Așa că luați seama la el zilele astea. Știți cum e când e îngrijorat.

Copiii știa. Era mai bine să-l evite pe unchiul Quentin când lucrurile mergeau prost. Dar nici măcar gândul la un unchi îmbufnat nu le putea strica ziua. Erau în vacanță; se duceau la vila Kirrin; erau lângă mare, îl aveau alături pe dragul de Timothy și îi aștepta o distracție pe cinste.

— Mergem pe insula Kirrin, George? Întrebă Anne. Hai să mergem! N-am mai fost acolo de vara trecută. A fost vreme urâtă în vacanțele de iarnă și de Paște, dar acum e superbă.

— Sigur că mergem, spuse George, iar ochii albaștri îi sclipiră. Știți ce m-am gândit? M-am gândit că ar fi grozav să mergem și să stăm acolo o săptămână întreagă, doar noi! Am mai crescut și sunt sigură că mama ne-ar lăsa.

— Să stăm pe insula ta o săptămână! strigă Anne. O! Ar fi prea frumos să fie adevărat.

— Pe insula noastră, spuse George fericită. Nu-ți amintești c-am zis c-o s-o împart în patru și că fiecare își primește partea? Am vorbit serios, să știi. E a noastră, nu doar a mea.

— Dar Timothy? spuse Anne. N-ar trebui să aibă și el o parte? N-o putem împărți în cinci, să aibă și el o parte?

— O împart pe a mea cu el, spuse George.

Opri calul, iar cei patru copii și câinele priviră spre golf albastru.

— Iată insula Kirrin, spuse George. Insulița mea dragă. De-abia aștept să ajung pe ea. N-am mai fost de mult, pentru că barca mea n-a fost reparată încă.

— Atunci putem merge împreună, spuse Dick. Mă întreb dacă iepurii sunt la fel de blânzi.

— Ham! făcu imediat Timothy.

Se entuziasma de fiecare dată când auzea cuvântul „iepurii”.

— N-are rost să te gândești la iepurii de pe Kirrin, spuse George. Știi că nu te las să-i fugărești, Tim.

Timothy a lăsat coada jos și i-a aruncat o privire nefericită lui George. Era singurul lucru asupra căruia el și George nu erau de acord. Tim era ferm convins că iepurii trebuie fugăriți, în timp ce George era la fel de ferm convins că nu trebuie.

— Haide! îi spuse George calului și smuci de frâie.

Animalul o porni iar la trap spre vila Kirrin și, în curând, ajunseră în fața porții.

O femeie cu o față acră ieși pe ușa din spate să-i ajute cu bagajele. Copiii nu știau cine era.

— Ea cine e? o întrebară pe George în șoaptă.

— Noua bucătăreasă, spuse George. Joanna a trebuit să plece să aibă grijă de mama ei, care și-a rupt piciorul. Și atunci mama a angajat o altă bucătăreasă – o cheamă doamna Stick¹.

— Ce nume potrivit, rânji Julian. Așa și arată! Sper totuși să nu facă mulți purici pe-aici. Sper să se întoarcă Joanna. Îmi place de Joanna cea grasuță. Se poartă frumos cu Timmy.

— Și doamna Stick are un câine, spuse George. Un animal jalnic, mai mic decât Tim, jigărit și mâncat de molii. Tim nu-l suportă.

— Unde e? întrebă Anne, privind în jur.

— Îl ține în bucătărie și Tim n-are voie să se apropie de el, spuse George. Asta nu-i rău, pentru că sunt sigură că l-ar mânca! Nu reușește să-și dea seama ce e în bucătărie și adulmecă la ușa închisă până mai-mai c-o scoate din minți pe doamna Stick.

Copiii izbucniră în râs. Deja se dăduseră jos din șaretă și se pregăteau să intre în casă. Julian o ajutase

pe doamna Stick să care toate bagajele. George plecă să ducă șaretă la locul ei, iar ceilalți trei copii intrară să-și salute unchiul și mătușa.

— Dragilor, spuse mătușa Fanny, zâmbindu-le de pe canapeaua pe care stătea întinsă. Ce mai faceți? Îmi pare rău că n-am putut veni să vă întâmpin. Unchiul Quentin a ieșit la plimbare. Mai bine ați urca, să vă spălați și să vă schimbați. Apoi coborâți la ceai.

Băieții urcară în dormitorul în care mai stătuseră, cu tavanul înclinat și cu fereastra ce dădea spre golf. Anne se duse în cămăruța pe care o împărțea cu George. Ce bine că erau din nou la Kirrin! Ce distracție îi aștepta alături de George și dragul de Timmy!

¹ Băț, în limba engleză.

Fu minunat să se trezească a doua zi dimineața în vila Kirrin, să vadă soarele strălucind în ferestre și să audă vuietul îndepărtat al mării. Fu minunat să sară din pat și să dea fuga să vadă cât de albastră era marea și cât de minunată era insula Kirrin, la intrarea în golf.

— Mă duc să fac o baie înainte de micul dejun, spuse Julian și-și luă costumul de baie. Vii și tu?

— Normal! spuse Dick. Cheamă-le și pe fete. Mergem cu toții.

Așa încât coborâră toți patru, cu Tim la galop pe urmele lor, dând din coadă nebunește, cu limba lui lungă și roz scoasă de-un cot. Câinele intră în apă cu copiii și înotă în jurul lor. Toți erau buni înotători, dar Julian și George erau cei mai buni.

Se înfășurară în prosoape, se șterseră bine și își traseră pe ei blugii și tricourile. Apoi se întoarseră să

la micul dejun, cu o foame de lup. Anne observă un băiat în grădina din spate și se uită lung, surprinsă.

— Ăsta cine e? spuse.

— A, e Edgar, băiatul doamnei Stick, spuse George. Nu-mi place de el. Face prostii, adică scoate limba și dă porecle răutăcioase.

Li se păru că Edgar cânta când ajunseră la poartă. Anne se opri să asculte.

— Georgie Porgie cea mucoasă!¹ cânta Edgar, cu o expresie prostească.

Băiatul părea să aibă în jur de treisprezece sau paisprezece ani, și părea cam prostuț, dar viclean.

— Georgie Porgie cea mucoasă!

George se înroși.

— Cântă asta întruna, spuse ea, furioasă. Doar pentru că mă cheamă George. Se crede tare deștept. Nu-l suport.

Julian strigă la Edgar.

— Taci! Nu ești amuzant, doar tont!

— Georgie Porgie, începu Edgar din nou, cu un zâmbet prostesc pe fața lui roșie.

Julian făcu un pas spre el, iar băiatul dispăru imediat în casă.

¹ *Georgie-porgie, pudding and pie*, în original, trimitere la un cântec de copii din Marea Britanie, datând din secolul al XIX-lea (n. red.).